

Literatura i Art

LA NOIA DE LA CAMÈLIA

Fa temps que porto a les espatlles un qualificatiu molt tendre que els meus

amics provincians hem dedicaren amb motiu d'una sèrie de articles fets a la falda espiritual d'una dona. Jo, modestament somric ensenyant les genives, admetent la galanteria, com si fos una internada de col·legi de monges. El qualificatiu, si hom fa una petita operació algebràica del títol, no li serà difícil endevinar-lo.

Els meus amics, m'han fet nèixer l'intima convicció, que amb el temps arribaré a fer literatura per porteres i criades. Abans el meu pudor, se'n ressentia i tot era signar transcendentalismes (?), deixant passar temes com el que *aprofito* avui, recordant la noia de la camèlia,

* * *

Hi ha persones que sense tenir-hi cap mena de tracte; us frapen més, molt més que les que contínuament us teniu de barrejar enutjosament.

A vegades un sol detall és prou, perquè recordeu sempre més amb simpatia una persona que us passà pel costat ràpidament com l'estel·la diàfana d'un astre. La noia de la camèlia fou així.

En un tramvia de les rambles abarrodat de gent hi pujà encogida una mosseta pàl·lida, prima com una canya, amb uns ulls encerclats de blau malaltís, uns llavis descolorits i una camèlia blanca que cubria com un símbol, un pit potser més malaltís encara.

Dençà que pujà fins que devallà, em valgué tota la meva atenció i àdhuc, tinc la seguretat que ella fou el punt convergent de totes les mirades de les senyores enmidonades, dels *castigadors* perdonavides i d'algun altre babau com jo que sentia en el pit i als ulls un glop de sang que l'oprimia.

Que us diré? Potser el terrible que soc com a psicòleg em farà ésser fantàstic, però em semblà que aquella noia que no passaba dels divuit anys, era una sentimental irresistible.

Vàreig observar-la minuciosament: Un llibre, (cosa estranya, al llom hi havia el rètol d'una obra d'Andreiw!) la camèlia, la famosa comèlia que em va fer establir un paral·lel entre ella i Margarita Gautier; un rostre esblanqueït, probablement tísica, i uns ulls boirosos, com una sonata de Beethoven.

—Quantes vegades deu haver llegit «La Dama de les Camèlies»? —em vaig preguntar interiorment— Serà la camèlia que porta una idolatria a «Margarita»? Segurament deu haver tret sang... si; el rostre, l'hi delata... Potser també té un «Armand»

peró deurà ésser més platònic, puix ella sembla puríssima... Qui sap si se'n anirà a la tomba amb el cor i el cos verges!...

L'esguard d'ella m'aturà les meves *noucentistes* reflexions... I quins ulls!

Els tísics generalment fan pena, *aqueixa* causava admiració. La cruel malaltia que jo *poeticament* l'hi atribuïa, a ella era un joïell més que l'ornaba.

Vaig abaixar l'esguard i crec que vaig enrogir com una col·legiala. Ella em guaitava amb simpatia... Em vaig fer una autoinspecció per endevinar les causes... No portava bandereta a la solapa de l'americana, ni els cabells ondulats i això podia ésser molt bé, una causa que em distingís dels demés.

Naturalment essent tísica —vaig seguir divagant— li deuen agradar els versos. Deu tenir a l'altar major a Becquer. Potser també hi té, com jo, algún carnicer com en J. M. de Segarra. On els deu llegir? Potser a l'ombra d'un pi de Vallvidrera, o com l'Amador Garrell al redós d'alguna porxada barcelonina arriba fins al patetisme líric.

Els seus ulls seguien insistint... Potser la meva xalina de *topos* era l'afortunada... Vaig provar de somriure-li i ella m'el mig tornà.

Peix al cove! Era tísica, portava els cabells llargs i era bellíssima: tres qualitats indispensables per estimar-la... Ja em voltava per el cap un sonet: «A la noia de la camèlia» i després, després un poema fatalista a la meua «Margarita»...

Malauradament el poema s'acabà en prosa. Se aixecà lentament del seient del tramvia, estossejà i eixí. Ni la seva veu vaig poguer oïr. Potser és preferible perquè les dones quan parlen...

No l'he vista més; potser és morta, però he volgut tenir una recordança seve, enc que fos amb aquestes quatre ratlles mal engiponades.

VICTOR RODA.

Aparells de Ràdio

enxufables a la corrent alterna per 297 Ptes. equipats amb làmpares PHILIPS E. 415, B. 443 de gran rendiment amb altaveu i instal·lats.

Raó i demostració: **J. Cot** Plaça Perpinyà, 3 GRANOLLERS

No patireu més de l'estómac prenent **DIGESTONA CHORRO**